

Keresztelő

Tibi tizenegyre jött érte.

A teliholdat fekete felhők vágta ketté. A fénye mégis elég volt, hogy bevilágítsa a falu utcáját, a hegy oldalában álló foghíjas fákat. Tejként folyt végig az irtásokon, megcsillant a bánya rozsdás vaskapuján.

Öregnek látszott, ahogyan a kapuban állt.

Maros nem tudta eldönteni, hogy tényleg ennyire megöregedett, vagy az utcalámpa sárga fénye és a hold ezüstje mutatja ilyennek. Hajlott hátú, ősz öregembernek tűnt az esti fényben. A késő októberi szél borzolta a férfi hófehér haját.

A kezében tartott ecsettel húzott még egy vonalat a falra, majd felállt, az ecsetet a félbevágott másfél literes műanyagflakonba ejtette. A flakon alján álló víz vörös lett, mint a vér.

„Jövök” – kiabálta ki. „Csak felöltözöm.”

Kikerülte a szobában álló festékesvödröket. Úgyelve, hogy ne rúgja fel a par-kettára ragasztott műanyagfóliát, az előszobába ment. Kilépett a melegítőnad-rágjából, felvette a farmerjét.

Gombolkozás közben hosszasan bámulta az arcát az előszobai tükörben. Azt akarta tudni, hogy ő is megöregedett-e. Két év volt közöttük Tibivel. Arra jutott, hogy nem. Tibi csak jobban verte az élet. Felvette a kabátját, kiment a házból.

Tibi elmosolyodott, amikor mellé ért, és a vállára tette a kezét.

„Na menjünk” – mondta. „Mindenki rád vár.”

„Nem hiszem.”

„Dehogynem. Ez komoly dolog.”

Elindultak a falu központja felé, ahol a kocsmá állt. A templommal épült egy-be, mint mindegyik bányászfaluban. A bányászok a templomban kezdték a napot, a kocsmában pedig befejezték. Az, hogy egy helyen legyen mindkét intézmény, roppantul praktikus megfontolás volt. Csak az elmúlt harminc évben, mióta bezárt a bánya, tűnt szokatlannak. Főleg azoknak, akik nem tudták, hogy a szén építette a falut.

Lassított a tempóján, amikor látta, hogy Tibi húzza a lábát.

„Rágyújtasz?” – kérdezte, és a zsebéből cigarettát vett elő.

„Rá.”

„Hogy állsz a házzal?” – kérdezte Tibi. Mélyen leszívta a füstöt, hogy életet adjon a paráznak.

„Alakul.”

„Biztos nem kell segítség? Megcsináljuk neked.”

„Biztos. Akkor lesz az enyém, ha mindent én csinálok.”

„Hát, te tudod. Azért ez jó nagy munka egy embernek.”

„Az. De élvezem.”

*

Gondolatban három hónappal korábban járt. Sopronban ült az ingatlanközvetítő irodájában. Látásból ismerte is a férfit, de nem tudta megmondani, honnan. Apró bányászház volt, amit kinézett. A nyugat-magyarországi árakhoz képest még úgy is olcsó volt, hogy felújításra szorult.

Az ingatlanközvetítő négy-öt ingatlant is megmutatott már a város körüli falvakban, de egyiket sem engedhette meg magának. Várta, hogy végre lemenjenek a kocsival Brennbergbányára, de ehelyett a férfi ideges tekintettel visszafuvarozta az irodájába, ott kávéfőzött, és leültette magával szemben a fotelba.

„Maga dolgos, derék ember” – mondta.

„Igen.”

„Nem mondhatnék ilyet, de határozottan nem javaslom Önnek megvételre azt a házat Brennbergben.”

„Ilyen rossz állapotban van?”

„Nem. Csak a szomszédsággal van baj. Ezért nem lehet eladni négy éve.”

„Mert kik a szomszédok?”

„Cigányok.”

„Értem.”

„Tudja, én nem vagyok rasszista, de ezek olyan cigányok.”

„Milyenek?”

„Balhész, bűnöző cigányok. Rettegésben tartják az egész környéket.”

„Én azért szeretném megnézni azt a házat.”

Az ingatlanközvetítő úgy vitte le a faluba, mintha a fogát húznák. Hosszasan matatott a rozsdás kapukulccsal, mire ki tudta nyitni a ház ajtaját. Téglából épült bányászház volt, apró kerttel, tujákkal az udvaron. Valóban fel kellett újítani, de nem vizesedett a fal, és a tetőszerkezet is ép volt.

Mulatós zenét hallottak, amikor jöttek ki a házból.

„Na látja, erről beszéltem” – mondta az ingatlanközvetítő.

Babrálni kezdett a kulccsal. Maros átsétált a szomszéd házhoz. A ház előtt egy széken Tibi ült és bagózott. A kapu mögött nők és gyerekek zsbongtak. Hosszasan bámultak egymásra, mire megismerték a másikat.

„Danika” – mondta Tibi, és felállt a székről, odament Maroshoz, és nyújtotta a kezét.

„Ezer éve nem láttalak.”

„Én se téged.”

„Mi van veled, a családdal? Azt hittem, elköltöztetek Sopronból.”

„El. Mindenki jól van.”

„Mi járatban vagy erre?”

„Úgy tűnik, szomszédok leszünk.”

*

Az első emléke Tibiről egy iskolai veréshez kötődött.

A Szent Orsolya Római Katolikus Általános Iskola körfolyosóján verte Marost

két nagyobb gyerek. Nekilökték a falnak, pofozták, és a holmija szanaszét repült a folyosón.

Nem volt a dologban semmi szokatlan. Erről szóltak az iskolásévei.

Kövér, szemüveges kisfiú volt. Olyan vezetéknevvel, mely mindig okot adott a megjegyzésekre és a lesajnálásra. Az apja csak akkor engedte meg neki, hogy felvegye az anyja vezetéknevét, mire gyakorlatilag mindegy lett, mert kijárta az iskoláit.

Marost folyamatosan verték az általánosban. Verték a szünetekben, az órák előtt és az órák után. Verték a napköziben, és akkor is verték, ha meglátták az utcán.

Nagyon hamar megtanulta, hogy semmit sem tehet ellene. Hogy nem reagálni a provokációra is provokáció. Azt tette, amit az egyetlen lehetséges dolognak látott: tomboló dühvel beleállt minden verekedésbe, és próbált annyi sérülést okozni, amennyit tudott. Nem azért, hogy legyőzze őket. Azért, hogy ne legyen ingyen.

Nyári szünet volt, és verték a napköziben.

A napközi rosszabb volt, mint a tanítási idő, mert sokkal kevesebb tanár ügyelt az épületben, így tovább tartott a verés. Az a nap azonban más volt. Az volt a napja annak, amitől kezdve mindenki békén hagyta.

Sokadszorra kelt fel a földről, hogy üvöltve és bögve megint nekiugorjon az egyik fiúnak, amikor kinyílt az osztályajtó és Tibi lépett ki rajta. A két fiú abba hagyta Maros pofozását.

Az iskolában mindenki félt a T. testvérektől. Erősebbek voltak, mint bármelyik gyerek, és nem ismerték a tréfát. Tibi öccse, Jóska úgy mutatkozott be az osztályban, hogy nagyon megverte a csoport legerősebb gyerekét. Különösebb okot sem keresett hozzá. Egyszerűen felmérte, ki a hangadó, majd nekiment. És ő volt a kisebb testvér. Senki nem mert ujjat húzni velük. Hamar híre ment, hogy kést hordanak maguknál, és hogy öltek már embert. A családjukban pedig mindenki bűnöző, az apjuk is éppen börtönben van. „Gyilkos cigányok” – így nevezték őket mindenki a hátuk mögött.

Maros nem sok jóra számított, amikor meglátta Tibit. Őszintén meglepődött, amikor a fiú nekivágta az egyik gyereket a falnak, a másiknak pedig lekevert egy akkora pofont, hogy hátraesett.

„Kell még?” – kérdezett a két gyerek után, akik futva menekültek a folyosón.

„Jól vagy, Danika?” – mondta, miután eltűntek, és felhúzta a földről Marost.

„Jól.”

„Akkor jó” – felelte, és visszament az osztályterembe.

Maros nem igazán értette a dolgot. Az iskolában azonban soha többé nem kötöttek belé. Elterjedt róla, hogy a „cigányok embere”. Tibi előszeretettel válogatta be maga mellé, amikor kosárlabdacsapatot kellett alakítani, Józsival együtt. Semmi mást nem jelentett. Soha nem beszéltek egymással semmiről.

Egy éven keresztül voltak osztálytársak. Ez az időszak a megnyugvás korszakát jelentette Marosnak. Aztán egyik napról a másikra Tibi nem jött többé az iskolába. Egy matematikafelmérő miatt tanácsolták el. Hibátlanul töltötte ki a feladatokat, ami nem volt rá jellemző. Sosem érdekelte az iskola. A tanár az osztály előtt közölte a gyerekekkel, nem hiszi el, hogy ő írta a dolgozatot, és vallja be, hogy csal. Tibi erre nem volt hajlandó. A tanár megtépte a fülét, kirángatta a táblához,

azt üvöltötte, hogy a pokol tüzén fog égni, mint az apja, de Tibi ekkor sem mondott semmit.

„Valljad csak be” – üvöltötte a tanár magából kikelve. Az erek kidagadtak a nyakán, és nyálfoszlányok repültek a szájából, ahogyan beszélt.

„Nem” – mondta Tibi, és folytak a könnyei.

„Addig innen el nem mész, amíg be nem vallod. Különben elvisz az ördög, mint az apádat” – mondta, és tépte a fiú haját.

„Vegye le rólam a kezét, vagy megszúrom.”

Józsi is felugrott a padból.

A tanár elfehéredett, elengedte Tibit, aki kiviharzott az osztályból. Józsi pedig ment utána.

Nem jöttek többet iskolába.

Maros már gimnazista volt, amikor újra összefutottak az Erzsébet kertben az egyik éjszaka. Tibi több rosszarcú gyerekkel volt együtt. Azonnal megjegyzéseket tettek Marosra, Tibi pedig lecsillapította őket, és érdeklődött, hogy van.

Maros az érettségije után hallotta, hogy börtönbe került kábítószer- és embercsempészet miatt, majd már a főiskolán, hogy rálöttek a soproni McDonald'sban.

Harminc múlt, amikor újra találkozott vele személyesen a soproni vasútállomás restije előtt. Tibi már erősen őszült, és gumival fogta össze vállig érő haját.

„Danika” – szólította meg Tibi. Maros ekkor ismerte fel. Kezet fogtak. Marosnak még egy fél órája volt a vonatindulásig.

„Mi van veled?” – kérdezte Tibi.

„Igyunk egy sört” – felelte.

„Rendben.”

A restiben sör savanyú szaga keveredett a megégett zsír szagával. Zöldre festett asztaloknál álltak meg. Maros elhozta a pultról a két üveg sört, és az egyiket Tibi elé tette. Válaszolt az iskolát és a családot firtató kérdésekre, majd koccintottak.

„Szeretnék megkérdezni valamit” – mondta, miután letették a pultra a söröket.

„Mit?”

„Iskolás korunkban.”

„Igen?”

„Csaltál azzal a dolgozattal?”

Tibi belekortyolt a sörébe.

„Persze” – mondta. Meghúzta a sörét. Barna szemei beopálosodtak, végigmérte Marost.

„Miért érdekel ez?”

„Nem tudom.”

„Nyilván csaltam. Már nem is emlékszem rá.”

„Miért védtél meg mindig?”

„Hát csak.”

„Miért?”

„Mert sosem cigányoztál.”

A beköltözése után Tibi átjött egy üveg borral. „Kell-e valamit segíteni?” – kérdezte, amikor végignézett a lepusztult házon. Maros elmondta, hogy mindent egyedül akar csinálni. Tibi ezen hümmögött, de nem mondott rá semmit. Az iskoláról beszélgettek a karcos bor közben. A közös élményekről. Kerültek minden súlyosabb témát. Két öregedő férfi ült egymással szemben. Részei voltak a másik múltjának, de valójában nem volt mit mondaniuk. Tibinek négy gyereke volt, mindegyik tinédzser. Az anyja is velük élt. Két házat és a hozzájuk tartozó telkeket kapcsolták össze, így fértek el mindannyian. Ausztriában dolgoztak egy építkezési vállalkozónak. Minden reggel egy furgon jött Tibiért és a két nagyobb fiáért. Este hozta vissza őket.

Volt pénzüik. Tibi büszke volt a két fiára, akik szakmát tanultak, és beszélnek németül. Ragaszkodott hozzá, hogy bemutassa őket Marosnak.

Hetekkel később, az egyik este összefutottak a kocsmában. Tibi már részeg volt. Amikor meglátta Marost, átkarolta, és italt rendelt neki.

„Én olyan büszke vagyok rád, Danikám. Okos ember lett belőled. Diplomás vagy meg minden” – mondta.

„Neked is szép családod van.”

„Az. De az általánost sem jártuk ki az öcsémmel. Korán vitt el minket az ördög.”

„Miért?”

„A pénzért, Dani. Mert pénzt kellett keresni.”

„De kerestél pénzt, nem?”

„Sohasem eleget.”

„Még mehetsz iskolába.”

„Már mindent megtanultam. Kilenc éven keresztül tanultam a börtönben. Öreg ember vagyok, és a lábam sem lesz a régi.”

„Nem vagy öreg.”

„De az vagyok. Érzem a csontjaimban.”

„Tényleg meglőttek?”

„Tényleg. Egy évig tanultam újra járni. Minden igaz, amit rólam hallottál.”

„Nem hallottam rólad semmi rosszat.”

„Kötve hiszem.”

Felhajtotta az előtte álló whiskyt. Könnyes volt a szeme.

„Te mindig jó gyerek voltál, Dani. Meg szeretnék kérni valamire” – mondta.

„Mire.”

„Szeretném, ha te lennél a Józsi fiának a keresztapja. Hogy őt ne vigye el az ördög.”

„Biztos van nálam jobb jelölt. Én nem vagyok vallásos.”

„Ragaszkodom hozzá.”

„És Józsi mit szól?”

„Mondtam neki a beszélőn. Örülne neki. Ki is engedik a keresztelőre.”

Józsi egyéves börtönbüntetésének utolsó harmadát töltötte betörés és lopás miatt.

Savanyúkáposzta-szag terjengett a langyos októberi szélben.

Az asszonyok két nappal korábban kezdték el a főzést a szomszédban. Maros hallotta a csivitelésüket a nyitott ablakon keresztül. Nem csak Tibi édesanyja és felesége főzött. Négy idősebb asszony is érkezett a házba az egyik reggel a furgonnal. Mindegyikük túl volt a hatvanon. Színes kendőkkel takarták el a hajukat. Ráncos arcuk ragyogott az örömtől, ahogyan bementek a házba. Hangosak voltak, és hevesen gesztikuláltak.

Tizenegy órakor tartották a szertartást a templomban. Reggel nyolckor már kocsik parkoltak az utca mindkét oldalán. Régi Mercedesek, kabriók, Fordok vettek körül Tibiék házát. Hatvan ember állt kint az udvaron, ivott és beszélgetett. Nők, férfiak és gyerekek. Vaskos nevetések csattantak fel. Maros nem mindent értett abból, amit mondtak. Keverték a magyart a cigánnyal.

Zakóban és fehér ingben állt az udvar sarkában, kezében egy pohár whiskyvel. Tibi nem ért rá vele foglalkozni. Körbe-körbe járta a társaságot, házigazdaként viselkedett. Azon tűnődött, hogy miért vállalta el a dolgot. Azzal győzte meg magát, hogy „tartozik neki ennyivel az iskoláért”.

Beleivott az italába. Nézte a jókedvű vendégeket. Sokat és gyorsan ittak. Szívélyesek voltak, de nem igazán foglalkoztak vele. Kívülálló volt.

Maros bámulta a vérvörös fodros ruhába öltözött, erősen rúszozott szoptatós kismamát, kezében az újszülött gyerekekkel. Nem gondolta, hogy idősebb huszonöttnél.

Végül autó parkolt le a ház előtt, amiből négy férfi szállt ki öltönyben. Maros felismerte az egyikükben Józsit. Szürke volt az arca, de jókedve volt. Megcsókolta a feleségét és a gyereket, majd átkarolta a bátyját, aki pálinkát töltött a szájába. Ő is körbement a vendégségen, de Marosig nem jutott el.

„Induljunk, emberek” – mondta Tibi, és kitérte a kertkaput. A tömeg vonulni kezdett. Az asszonyok a hozsannát énekelték. Lassan és ünnepélyesen haladtak.

A templom kapuja nyitva állt. Fehér szegfűcsokrok keretezték. Mellette vörhenyes, erősen kopaszodó sváb pap fogadta a vendégeket. Hatvan és a halál között volt, mint bármelyik vidéki pap. Mélyen és jelentőségteljesen Maros szemébe nézett, ahogyan elhaladt mellette.

Tibi, Józsi, Józsi felesége és még két ember bement a sekrestyébe. A tömeg elfoglalta a helyét a padokban. Orgona szólalt meg a karzatról. Marosnak fogalma sem volt, hogy mit is kellene csinálnia, ezért Tibiék után ment.

A sekrestyében beszélgettek a pappal, amikor benyitott.

„Danika” – fordult Tibi Maros felé.

„Mit kell csinálnom?”

„Most semmit, majd este.”

„De nem én vagyok a keresztapa?”

„Az én vagyok” – mondta egy negyvenöt körüli, kövér és bajszos férfi és nyújtotta a kezét. Maros kezét fogott vele. Lacinak hívták. Méterekről lehetett érezni az Hugo Boss kölnit, amit magára locsolt.

„Szólhattál volna.”

„Miért?”

„Hogy találtál mást.”

„Nem találtam mást. Két keresztelő van. Az egyik délben, a másik este. Te vagy az esti keresztapa, ő a nappali.”

A pap melléjük lépett.

„Kezdenünk kellene” – mondta. Mögötte két tizenkét év körüli fehér gyerek állt, ministránsruhában. Tibi belenyúlt a hátsó zsebébe, kivette a pénztárcáját, két tízezrest nyomott a fiúk kezébe.

„Menj, ülj le” – mondta Tibi.

Maros kiment a sekrestyéből, és leült hátra a padsorban. A ministránsfiúk csengettek, a tömeg felállt. A pap beszédet mondott arról, mennyire fontos, hogy beengedjük Jézust a szívünkbe. Majd Józsi és a felesége, valamint a két keresztülő szülő lépett az oltárhoz.

„Elutasítod a sátánt, minden munkáját, és minden üres ígérte?” – kérdezte a pap Lacitól.

„El én” – felelte.

Maros, miközben a pap sorolta a keresztülő kötelességeit, azon tűnődött, ugyan miért érez csalódottságot, hogy nem ő tartja az újszülöttet a víz alá. A gyerekkora járt a fejében.

A tűnődéséből az újszülött sírása rázta fel. A pap egy rézkancsóból vizet locsolt a gyerek fejére, és keresztet rajzolt. Vallásos énekek csendültek fel, majd vége lett a szertartásnak. A tömeg visszaindult Tibiék házához.

Az udvaron már téglalap alakú asztalok álltak sörpadokkal. Oda ültek le az emberek. Az asztalokra töményesüvegek, ásványvizetek és szénsavas üdítők voltak kirakva, műanyagpoharakkal és műanyagtálakkal. Harmincliteres bográcsokat hoztak elő az asszonyok a házból kettesével. Többen ugrottak volna a férfiak közül segíteni, de elhessegették őket az útból. Háromszor fordultak, mire mind-egyik kondért kihordták.

Nagy hangzavar volt. Mindenki ivott. Maros figyelte, hogyan itatják a férfiak Józsit. Már vöröslött a feje a szesztől.

„Készen van az ebéd!” – kiabálta az egyik idősebb asszony. A vendégek felsorakoztak a bográcsoknál, ahol az asszonyok kanállal szedtek mindenki tányérjára. Töltött káposzta, marhapörkölt galuskával és gulyásleves volt a menü.

Maros tépelődött egy darabig, majd a kezébe vett egy műanyag tálat, és beállt a sorba. Hatvan feletti ősz cigány asszony mosolygott rá, amikor a bográcshoz ért. Egy darab fog villant ki az ínyéből.

„Jaj, de szép vagy, te gyerekek. Bár fiatalabb lennék” – mondta, cicázó hanghordozással.

Maros elnevette magát, a néni visszanevetett.

„Na, várjál csak, leszöl te is még öreg.”

Nagy svunggal kezdte pakolni a töltött káposzta gombócait Maros tányérjára.

„Elég lesz, néném.”

„Ögyél csak. Csont és bőr vagy.”

Négy gombócra tudta lealkudni az adagját. Nagy adag tejfölt kapott a tetejére, és kétujjni vastag parasztkenyeret. Egyre elégedettebb volt azzal, hogy elvállalta a keresztelőt. Leült az egyik asztal szélére, és enni kezdett.

Mulatós zene csendült fel, pohárköszöntők hangzottak. Maros azonban a töl-

tött káposztájával volt elfoglalva. Csak akkor állt meg az evésben, amikor fel kellett emelnie a poharát.

„Elnézést, leülhetek ide?” – hallott egy hangot felülről. Felnézett. A pap volt az, már civil ruhában, kezében egy tál pörkölttel.

„Persze.”

„Tudja, azért ültem ide, mert ketten vagyunk itt összesen nem cigányok. Én kereszteltem. Maga kicsoda?”

„A szomszéd vagyok.”

„Értem. Gondolom, most költözött ide. Nem láttam még a misén.”

„Nem vagyok vallásos.”

„Nos, ezzel nincs egyedül. Ezek közül sem jár senki templomba. Csak kereszteléskor, esketéskor meg temetéskor.”

„De legalább akkor.”

„Semmi értelme az egésznek. Úgyis mindegyiket elviszi az ördög. Előbb-utóbb mind a börtönben köt ki. Látja azt az embert?” – a tekintetével Laci felé intett. Maros bólintott.

„Nagyban érdekelt a győri prostitúcióban.”

„Ezt honnan tudja?”

„Pap vagyok. Hallok ezt-azt.”

„Ebből nem következik, hogy a gyerekből is bűnöző lesz. Nem is ő az apa.”

„Már hogyan következne. Ezeknek a vérükben van a bűnözés. Ha összeadnánk az itt lévő férfiakra kirótt börtönbüntetések számát, több lenne, mint a ketőnk életkora együtt. Bűnözőknek asszisztálunk.”

„Aki a gyerekük lelki üdve miatt mennek magához.”

„Lelki üdv? Na, ne vicceljen. Ha tehetném, egyiket sem keresztelném meg. Sajnos azonban kell a pénz az ekléziának.”

„Sajnos” – mondta Maros. Fintorgott, és felállt az asztaltól.

Odament Tibihez, azt mondta neki, hogy valamit el kell intéznie a házban. Jöjjön érte, amikor szüksége van rá. A hátán érezte a pap tekintetét, ahogyan kiment a kapun.

*

A fekete felhők szétnyíltak, előbújt a hold. A fényében a falu házai egyformák voltak. Úgy tűnt, mintha a kéményekből felszálló füst egyenesen a holdból lóg le a völgyre.

„Nálunk, cigányoknál két keresztelő van” – mondta Tibi.

„Erre rájöttem.”

„Egyszer keresztet rajzolunk a gyerek homlokára vízzel, Jézus urunkért.”

„És a másik?”

„Pálinkával rajzolunk keresztet a gyerek homlokára, az ördög ellen.”

„Szóval az ördöghöz kellek én?” – kérdezte Maros.

„Ahhoz” – mondta Tibi, és felnevetett. Részeg volt, de messze kevesebbet ivott, mint a vendégei. Meglapogatta Maros hátát.

„Jobb, ha egy gádzsó tartja a gyereket ilyenkor.”

„Hogy őt vigye el az ördög?”

„Hogy ne a cigányra figyeljen.”

Feltűnt a templom épülete. A tornya feketén magaslott a hold alatt, a kereszt a tetején feketének látszott. A templom túloldaláról azonban fény világított, és hangos zene hallatszott. A kocsmá teli volt a keresztelőre érkezett cigányokkal. Egy lépcsőn mentek le a pinchelyiségbe. Doh- és alkoholszagú volt a kocsmá. A neonlámpa kéken csillogott a beszorult dohányfüstön. A férfiakkal volt tele a hely, a tulajdonos világított egyedül a sötétben. Ő volt józan egyedül.

Jó kedve volt, mert a cigányok kivették a helyet „magánrendezvény számára”. Ezért külön fizettek. Fizettek az italokért is. Mire Maros és Tibi odaértek, már csak bora és pálinkája maradt, mert a vendégek minden sört és márkásabb töményt megittak.

Tibi ment elől. Amikor az emberek meglátták, többen is felkiáltottak, hogy „csakhogy, csakhogy”. Valaki lekapcsoltatta a zenét.

Józsi a pult mellett ült. Már nem nagyon tudott magáról. Amikor Maros szemé megszokta a félhomályt, akkor vette észre Józsi feleségét. Ugyanabban a fodros piros ruhában állt, a csecsemővel a kezében. Fáradtnak látszott és türelmetlennek.

„Adj innunk” – mondta Tibi. A kocsmáros két üveg poharat tett eléjük, és tele-töltötte őket pálinkával.

„A gyerekkorunkra.”

Koccintott Marossal. Mindketten lehajtották az italt.

„Ezt töltsd újra” – mondta a kocsmárosnak Tibi, és az előtte álló üres pohárra mutatott. A kocsmáros teletöltötte.

„Na, készen vagy?” Maros bólintott.

„Akkor fogd meg a gyereket.”

Intett Józsi feleségének, aki Maroshoz lépett, és a csecsemőt gyengéden a kezébe adta. A gyerek ébren volt, de nem sírt. Nagy, barna szemével bámulta Marost. A dohányfüstön és a torkát maró szilvapálinkán keresztül is érezte a csecsemő anyatejszagát. Dermedt csend volt a kocsmában, mindannyian rá és a kezében tartott gyerekekre figyeltek.

Tibi belemártotta a hüvelykujját a pálinkába, a gyerek felé lépett.

„Kadó piimó dasztu, te kovisz e savorett”¹ – mondta, elég hangosan, hogy mindenki értse, majd keresztet rajzolt a homlokára. A gyerek hangosan sírni kezdett. Tibi a bal kezével feldöntötte a pálinkát. A szesz végigfolyt a pulton, és a földre csöpögött. A férfiak éljenezni kezdtek.

„Meg is vagyunk” – mondta Tibi, és átvette Maros kezéből a bömbőlő csecsemőt.

„Én most hazaviszem Vicuskát meg a kis Jancsit, de várj meg, és iszunk még párat.”

Visszaadta a gyereket az anyja kezébe, aki sietős léptekkel kiment a kocsmából. Tibi ment utána.

Valaki visszakapcsolta a zenét. Maros kért egy nagyfröccsöt, rágyújtott, és leült az egyik boltív alatti faasztalhoz. A mellette lévő csapat invitálta, hogy igyon velük is egy pálinkát, de elutasította. Fáradt volt, és haza akart menni.

¹ A szerző ezúton szeretné megköszönni egy általános iskolás osztálytársának, T. T.-nek hogy utánajárt, hogyan mondják a szinti cigányok Győr-Moson-Sopron megyében, hogy „ezt a szeszt adjuk neked, hogy kerüld el a gyereket”.

Azon tűnődött, hogy mit jelent mindez, amikor Józsi huppant le mellé a székre. Alig bírta tartani a fejét.

„Nagyon köszönöm, hogy eljöttél, Dani. Te mindig nagyon rendes gyerek voltál” – mondta. Szinte egyáltalán nem artikulált. Marosnak nagyon kellett figyelnie, hogy megértse, mit mond.

„Nagyon szép a baba.”

„Ugye? Semmiben sem hasonlít rám.”

„A szeme a tiéd.”

„Igen. Az az enyém. Nagyon gyönyörű baba.”

Elsírta magát. A kezével törölgette a könnyeit.

„Berúgtam egy kicsit, de hát annyira boldog vagyok.”

„Mikor kell visszamenned?”

„Holnap háromra. Elkísér majd a Vicus meg a Jancsi. A Tibi visz be kocsival.”

„Miért lett Jancsi a gyerek?”

„Apánk után. Nem érte meg egyetlen unokáját sem, sajnos.”

„És akkor most Jancsi rendben lesz? Nem viszi el az ördög?”

„Nem, őt nem fogja elvinni. Őt nem” – felelte, inkább magának, mint Marosnak. Lecsuklott a feje az asztalra, és elaludt.